

Омолодився

Євген Дудар

Було вирішено остаточно. Кожного дня встаю о сьомій годині ранку, вибігаю на вулицю і біжу. Спортивний костюм — дурниця. Можна обійтися і без нього. Можна в звичайному. Для серця основне — не в чому ти бігаєш, а як бігаєш. Основне — аби вправно перебирав ногами. Бо лікарі підрахували, що чим більше людина рухає ногами, тим краще працює її серце. А я підрахував, що кожних десять кілометрів бігу скине з мене місяць старості. Через якихось десять років мені буде не шістдесят, а сорок. А там ще трішки — й до тридцяти недалеко.

Аж солодко стало на серці. Так можна добігти й до свого босоногого дитинства. Та чоловікам краще зупинитися на тридцяти. Це те саме, що для жінок сімнадцять.

Отже, до тридцяти й не нижче.

Вперед. Важливо, щоб під час бігу не зупинятися. Не обривати ритм. Маршрут: мій будинок — вулиця Коротка — провулок Стрімкий — вулиця Болотяна — мій будинок.

— Агов! Макаре Петровичу! Куди це ви так. біжите? Щось сталося?

Тьху ти! І треба ж було стрінути сусіда!

Махнув рукою. Мовляв, одчепись. А сам думаю: "Тільки й чекає, щоб мене ногами наперед понесли. Оближешся, як побачиш, що мої сиві вуса чорніти стали..."

Пробіг метрів сто.

— Макаре Петровичу! Макаре Петровичу! Заждіть...

Сусідка. Лупає очима, наче апостола живого побачила.

— Може, щось із Марією Петрівною сталося?

— Е-е! — кречнув я спересердя й побіг далі.

Та на розі — вже інша постать.

— Макаре, що скоїлося? — ще один сусід.— Стривай, ти сам на себе не схожий.

Спробуй пробігти триста метрів без тренування, та ще й з животиком, то теж не будеш схожий сам на себе. І ще кожному пояснюй, куди біжиш і навіщо.

Наступного дня я вирішив змінити маршрут. Пробіжу . вигоном коло базару. Потім маленькими провулочками — й до хати.

До базару, на щастя, не зустрів жодного знайомого. Щоправда, зупинялись незнайомі, дивилися вслід і співчутливо кивали головами. Та я кивав їм п'ятами. Коли зрівнявся з базаром, якась жінка крикнула: "Варваре! Вже дають!" І кинулась за мною. Не встиг я оглянутись, як за мною вже тупотів чималий гурт.

Ще бракувало, щоб я весь оцей виводок привів за собою додому.

Зупинився. Весь кагал пробіг повз мене. Ніхто навіть не кинув на мене оком. Усі зупинились коло якогось магазину, де, видно, давали щось дефіцитне.

Я зрозумів, що і цей маршрут мене не омолодить. І назавтра вирішив бігти до річки, а потім берегом, берегом.

Та не встиг добігти стежиною до берега річки, як дорогу загородив якийсь

парубійко:

— Чоловіче, я вас розумію, але це не найкращий вихід.

Я хотів його обійти, та він міцно взяв мене за руку.

— В крайньому разі чинити так я вам не дам. У мене теж не жінка, а пилорама, але я топитись не біжу...

Ще не пояснив парубійкові, що й до чого, як навколо мене зібрались гаволови. Вже й з'явився міліціонер.

— Що вкрав? — запитав залізним голосом. Парубійко щось шепнув йому на вухо.

— А-а-а! Пізно ти, батя, про це подумав. І такі речі на моєму чергуванні робити не годиться. Тобі що? Ти бульк — і кінці в воду. А я за тебе відповідай!

Наступного дня до мене прийшов Рябушинський. Член місцевкому на місці моєї останньої роботи.

— Вибачте, Петровичу,— сказав, — за справами забули про людей. Не нарікайте... Знаючи вас, ніжну й вразливу людину, місцевком доручив мені самому поговорити з вашою дружиною. А якщо вона й надалі знущатиметься з вас, ми цього так не залишимо... Ми не допустимо, щоб наші кращі люди щоранку тікали з дому...